

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΗ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΩΝ ΧΡΥΣΩΝ ΚΑΜΠΟΥ

εθγαριστώ πολύ, κύριοι, για την καλωσύνη σας απέναντί του κι' απέναντί μου!...

V

ΟΙ «ΛΗΣΤΑΙ ΤΩΝ ΘΑΜΝΩΝ». — ΟΙ ΘΗΣΑΥΡΟΙ ΤΟΥ ΛΗΣΤΡΙΚΟΥ ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΟΣ. — ΡΑΝΤΕΒΟΥ ΠΟΥ ΔΙΝΕΤΑΙ ΣΤΗ ΛΙΜΝΗ ΤΥΡΡΕΛΛ. — Ο ΦΡΙΚΕΤΟΣ ΝΑΥΑΓΟΣ. — Ο ΦΡΙΚΕΤΟΣ ΑΧΘΟΦΟΡΟΣ. — Ο ΦΡΙΚΕΤΟΣ ΕΝΩΝΕΤΑΙ ΜΕ ΕΝΑ ΚΑΡΑΒΑΝΙ ΧΡΥΣΩΡΥΧΩΝ — Η ΑΣΘΕΝΕΙΑ ΤΟΥ. — Η ΘΕΡΑΠΕΙΑ ΤΟΥ ΚΑΙ Η ΑΝΑΡΡΩΣΙΣ ΤΟΥ. — ΤΙ ΠΡΑΓΜΑ ΜΠΟΡΕΙ ΝΑ ΒΡΗ ΕΝΑΣ ΛΕΥΚΟΣ, Ο ΟΠΟΙΟΣ ΕΓΙΝΕ ΑΓΡΙΟΣ, ΑΝΑΜΕΣΑ ΣΤΟΝ ΦΛΟΙΟ ΚΑΙ ΣΤΟΝ ΚΟΡΜΟ ΕΝΟΣ ΔΕΝΔΡΟΥ «ΚΟΜΜΕΑΣ»

Πριν παρακολουθήσουμε τόν Φρικέτο στις νέες του περιπέτειες, επάνω στην Αυστραλιανή ήπειρο, ως ανοίξουμε μια μικρή παρένθεση. Στην παρένθεση αυτή, θα ξηγήσουμε με λίγα λόγια από ποδό έρχόταν ο Φρικέτος, και τί ζητούσε εκεί στην αφιλόξενη αυτή ήπειρο :

Λοιπόν, τόν όλιγων μηνών δ νεαρός Παρισινός τυχοδιώκτης βρισκόταν στή νήσο Μπούρνεο. Είχε κατορθώσει—στην περιπετειώδη περιπέλιάν του σ' όλον σχεδόν τόν κόσμο—νά ξεπέσει και στό άθλιο αυτό μεγαλόνησο, τό ληστοκρατούμενο κυριολεκτικά από Κινέζους πειρατάς κι' απ' τήν πολυπληθή συμμορία τού άρχικουράρου Μπουσκαρέν

Έκει' ο Φρικέτος είχε βρη μερικούς συμπατριώτες του, οι όποιοι καταγιόντουσαν σέ διάφορες έπιστημονικού ένδιαφέροντος έρευνες. Οι έπιστήμονες αυτοί, ήσαν ο δόκτωρ Λαμπεριέρ, ο Άντρέ Μπρεβάν, κι' ή Άγγιλις μίς Μάγκε. Συναδευόντουσαν δέ απ' τόν ναύτη Πιέρ ΛέΓκάλ, κι' απ' τόν Μαύρο «Μαζεστέ», όπως λεγόταν ο ύπηρετής τού Άντρέ Μπρεβάν.

Μιά ήμέρα, πειρατάι Κινέζοι και Μαλαισιοί, μέλη τής τρομερής συμμορίας τού Μπουσκαρέν,είχαν κατορθώσει ν' άπαγάγουν τή μίς Μάγκε, ζητώντας ήπειτα ύπερόγκια λύτρα. Ο Φρικέτος με τούς τέσσερες αυτούς φίλους του, έκαναν θαύματα κυριολεκτικά άνδρείας κι' έπιτηδείτητας, για ν' άποσπάσουν τή μίς Μάγκε απ' τά χέρια τών ληστών.

Δέν τό κατόρθωσαν όμως, γιατί ή μίς Μάγκε ήταν αίχμάλωτη επάνω στό ίδιο πειρατικό άτμόπλοιο «Κίνγκ-όφ-Ση» («Βασίλειός τών Θαλασσών»), στό όποιο επέβαινε ο άρχικουράρος Μπουσκαρέν, άπαράλλαχτα όπως ο ναύαρχος, έπιβαίνει στή ναυαρχίδα. Καί μάλιστα θα έχαναν και τή ζωή τους οι πέντε ήπτοικοί φίλοι—σέ μιά απ' τίς ριψοκίνδυνες αυτές προσπάθειές του—άν δέν τύχαινε τά τούς σώσει ένας μικρός Κινέζος.

Ο μικρός αυτός Κινέζος, είχε τό Ευρωπαϊκό όνομα Βικτώρ. Ο δόκτωρ Λαμπεριέρ τού είχε σώσει άλλοτε τή ζωή από μιά τρομερή άρρώστεια, ή όποια τόν βασάνιζε. Μιά ευγνωμοσύνη βαθεία κυριεύσε τότε τό Βικτώρ, για τόν δόκτορα και για τούς φίλους του, και προσπαθούσε πάντα να τούς φαίνεται χρήσιμος.

Έτσι και τή βραδιά εκείνη : «Άφού τούς έσωσε πρώτα, από μιά φοβερή ένέδρα τών πειρατών τού Μπουσκαρέν, προειδοποιώντας τους έγκαίρως για τόν κίνδυνο, τούς ήπρε κατόπιν στό σπίτι του, για νά τούς κρύψει εκεί όσόντου περάσει ο κίνδυνος.

Ο πατέρας τού Βικτώρ, ήταν ένας πανίσχυρος Κινέζος μανδάρινος, γνωστός ως «Ο Μανδάρινος με τό Σάφπειρο». Συγχρόνως, μυστικά απ' όλους, ήταν και ύπαρχηγός τού τρομερού άρχικουράρου Μπουσκαρέν.

Πρόθυμα δέχτηκε στό μέγαρό του τούς πέντε φίλους, αυτός ο μανδάρινος. Άν κι' ήταν άπεισιός κι' έγκληματικής ψυχής άνθρωπος, όστόσο δέν μπορούσε νά ξεχάσει, ότι στό δόκτορα Λαμπεριέρ χρυσόθηκε τή ζωή τού μικρούκβιο παιδιού του. Γι' αυτό, άφού τούς έκρυψε στό μέγαρό του και τούς φιλοξένησε μερικές ήμέρες, τούς ειπε μιά βραδιά :

—Θά σάς άποκαλύθω τά έξής, κύριοι... Μοσ' τό έπιθάλλει ή ευγνωμοσύνη μου αυτό τό καθήκον, άν και διατρέχω μεγάλο κίνδυνο κατόπιν... Είμαι ο ύπαρχηγός τής άπειροπληθούς συμμορίας τών Κουραράων, και προδίδοντας τά μυστικά σχέδια τού άρχηγού μου Μπουσκαρέν, θα τιμωρηθώ άμειλιχτα, άν τυχόν με άνακαλύθω άργότερα...

Ο δόκτωρ Λαμπεριέρ όρκιστηκε έπίσημα, έκ μέρους και τών άλλων συντρόφων του, ότι ποτέ δέν θα τούς ξεφύγαν άσύνετα λόγια απ' τό στόμα, κι' ότι θα κρατούσαν μυστικές στά βόθη τής ψυχής τών πάντα, τίς άποκαλύψεις τού Κινέζου.

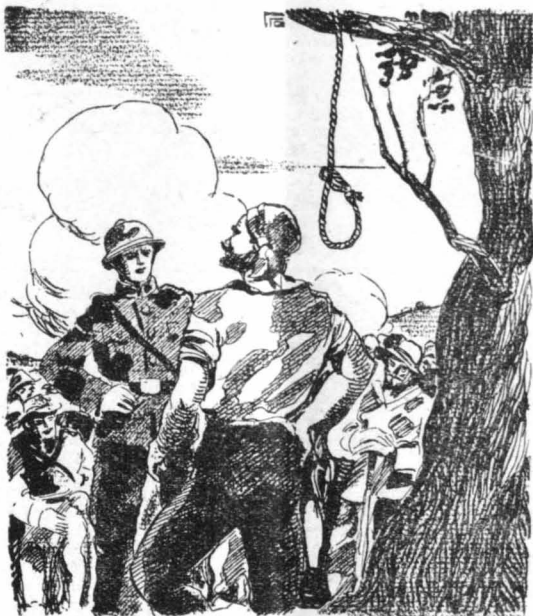
Καθησυχασμένος τότε ο μανδάρινος με τό Σάφπειρο, έξακολούθησε :

—Ο τρομερός άρχηγός μου, φαίνεται ότι αγάπησε τρελλά ή μίς Μάγκε... Γι' αυτό, δέν σκέπτεται τώρα να τή έλευθερώσει, όσα ήπιότε λύτρα και νά τού προσφέρουν... Τήν ώδήγησε στό πιό άπάτητο λήμερί του : Σ' ένα μικρό ήβλαδί ήνακί, καταμεσίς στόν 'Ινδικό Ωκεανό, δλόκληρο από κοράλλι, κατωμένο, άγνωστο σ' όλους τούς ναυτικούς, και γνωστό μόνάχα στόν ίδιο και στό έμπιστο πλήρωμα τού δικού του άρχιπειρατικού πλοίου...

... Κατόπιν, τράβηξε για τήν Αυστραλία ο Μπουσκαρέν... Έχει κάποιο μεγάλο σχέδιο εκεί... Τό έξής : «Όταν πρωτοβρέθηκε χρυσάφι στήν Αυστραλία, έτρεξαν εκεί χιλιάδες χρυσοθήρων απ' όλα τά μέρη τού κόσμου... Όλοι σχεδόν έκαναν τήν τύχη τους, γιατί τώβρισκαν άφθονο κι' οι άγριοι κόποι τους άνταμειβόντουσαν μέ τό παραπάνω...

... Φυσικά όμως, έτρεξαν και λησταί... Σχημάτισαν μιά πολυπληθεστάτη συμμορία, κι' επί έξη δλόκληρα χρόνια τριγυρίζαν τά θαμνοτόπια τών διασφών χρυσοαρχείων, φορολόους τούς δυστυχές χρυσοθήρας... Τό άρχηγείο τής συμμορίας, βρισκόταν κοντά κάπου στή λίμνη Τυρρέλλ... Στό κρυφό αυτό λήμερί τής συμμορίας άποθηκευόντουσαν τά λάφυρα τών ληστών, τά όποία—επί έξη δλόκληρα χρόνια—είχαν άνέλθει σέ λίγγιγώδη ποσά χρημάτων, και σέ άμυθητό πλούσιο σωρούς καθαρού χρυσαφιού!...

... Ήταν γνωστό μόνάχα στόν άρχισυμμοριτή και στούς κυριωτέρους ύπαρχηγούς του, αυτό τό κρυφό ήθσαυρολάκιο τής πολυπληθεστάτης συμμορίας!... Τώρα όμως, δέν τό έξρει κανένας πειά που άκριθώς βρισκόται!... Κι' ο λόγος είνε ο έξής : Μιά ήμέρα, έξαγαρωμένοι έπιτέλους οι χρυσοαρχοί από ένα διαρκές εξαράτσει, τό όπόσο τούς είχαν έπιθάλει οι λησταί επί έξη χρόνια, συνενώθηκαν μεταξύ τους, κι' ώργάνωσαν μιά άγριωτάτη ένοπλη αντίστασι... Βοηθημένοι ύστεροι κι' απ' όλες τίς άστυνομικές άρνές τής επαρχίας Βικτωρίας, άρχισαν ένα σωστό άνθρωποκτονήν έναντίον τών ληστών, τό όποιο διήρκεσε επί όχτώ μήνες... Ή γιγοντιέται αυτή η επαγανάς ήταν καρποφόρος : Ο άρχισυμμοριτής,



—Χαίρω πολύ που σάς ξαναέβλεπα, μίστερ Σάμ...

